

רות אדמונד, את הזר והוא, דו"ח על היסטוריה מסוימת, עמ' 128, קמ"א, 1980

מלא מבורה והתפעלות הוויזואלית לנובלה הזו דעה המתרחקת של רות אלמנה נובלה ישראלית נוגעת ללב איננה מן הדברים שאנו מושפעים בהם וזו שלמנוי דו"ח, עו כה, המעניינה במלא שהיו פיעו השנה. דו"ח, הוא שנה שהנושא של אשה חסד' חזקה את כיסופי אהבה הגופנית ומנסה להתאבד גורש למי ביצירות ספרותיות טרמטת שנות, ו- דו"ח משום שביצירה ספרותית יש לנובלה הרבה גיבולות מרובות ומשפיות שבמקצתן אנו נחשפן - והטענה מלידת ההתפעלות שטוררה של הנובלה מי אינו מכיר את שטע החישובים ההיסטוריים, הג' דושים עד לזר רחמים עצמיים מוחסי דמעות על חוסר ההבנה, הסבל והאלימות שהן חלק מעולמם של נשים? אפטר בין המציאות העולה לבין הכיסויים מים הרומנטיים, אף המתק בין בובת התרסינה לבין החברה המוכרת איננה זולהה הבלעדיה של ילדות נשים המעוררת ערף החרוזה מקדמה - אן זאת עשתה בה שימוש כוכר ולא תמיד הביו, אלא שהספור הבאנאלי שלמנוי לא רק שהוא המימיר לחיות מעין טפל המלכטני, לעתים נכשש גות, לקיים כללים, אלא שהוא גורש חוקיות בעניינות המגוונות את ההתרחשות ומעלים מחיים מעניינים, למעשה מוכרעת הנובלה ב-ספורים ב- מתן סיפורי, כמה של התיכורה, כגון הפרומנטים בפרק האחרון, כבא חתף על מני ומסם כאלו שי הם חסרי יוקה ויכתי לעלילה, אן מאירים אותה באור אירובי (מיונה) הקטע על הקואליט אנה והתורה את פדורטה הפנינה של אלישבע לבאב אתה הסואוהיה בשרה סינתטיה). הערותיה של המספרת גישות, לעתים, אופי אירובי המתיב, כמו רבים ממושא בגופיה של התיכורה התורה על כורסא ממונרת (ובמיוחד ספרים ומסוקיה). הקשמה המרחש מתחל למני השפת.

בניגוד לסיפורי נשים מתקתקים ומצונזרים הם גוללים קירות, "גיבורה" הנובלה עקומה הברז, או מקשים כפילוס דרמה האישיה-מקצועית - ה' נובלה משלנו נשקפת עקומה המנוצ על אשה שיונה משוש בה אירובי יוצרות (מספרות), קצור ערה (זוהה) ספרותית נחספת גם על ידה, כתיב ליק לחיים ובמאמץ לשמר על שעות), או כ"ב מיות מקובלות מאשה (למשל: אין לה הלום לילדים מטלה וכיו"ב) שי בה גישות מעופפת לאנשים אדמים, ספראודיקטיליה היא מביאה אותם

עצמה בקשריה עם הסובבים אותה שאינם חרדים לנוכח החרוזה המהפרת המיוננת על-ידי מספרת ולם יודעת מורה על שיענון האהוביה המיוסרות וכן גטינוניה לפרוץ את הדוקותיה ומנסה להאר את מצאה החסימה הנפשית המובילה אותה לנס- יונות המאבדות וואה מחאוריה כלפי הנסינות ה- רמואים לישרה לפי הקו, במילים אחרות - סיפוריה של אלישבע גרין הוא מעין אמולוגיקה לשעונו, איתה מתחאילים שאלמנוי שיבה ב' מידודים" כקטע שהוא מוטל לנובלה לידת אהה, ואלם, מיצו הנובלה כמחאה על מצבה של האשה לנצונה מול החרוזה הנפשית הנשקפת אליה כ' מראה וביחסה עם רוב סובביה, או כדו"ח על הפת' כמשיקף את המחיר הנפשי שנבנה על הסתגלות למציאות שהיה כביכול ואת אלימות הטיפול הרפי- אי - מחמיא חלק ניכר ממחתי.

מעבר לסיפור הבאנאלי והנטימנאלי אשה עקה העונות את בעלה, מתאהבת בבן דמותה ללא יסורים ובאיש שעולמו שונה ואינו משיב לה אהבה שמתאבה אליו מביאה אותה להסיטה נפשית ולנסינות התאבדות - עולה לוחתה של המחברת העלולה הענינה שנות ופרוכות המאירות את גנצוניה לאהבה גואלה ובכוחה-אליהה ואת מפתח אל עברה רבגני החסימה, לעינו לא רק דיווח מעורר החרוזה על אשה אחת ארבע אהבותיה הפגועות אלא, כזוהרה המיונה לנובלה, דיווח קטני על נסינות החרוזה הסימה ריגשת כתר לדת מאהבה כוחה; על התמונחה ועל חוסר היכולת של הרומא לרפס מ-שינוי" אישי טבעי כל כך-של התאהבות מצניא, שבמעות" לחיים על ידי המרצה הזרת אלימות, החרוזה הפרוורסיות של ה-מספרת, התמונחה כלפי דרכי רישיה וגימולה מאירות, תיסקולים נפשיים יותר כאשר היסקולים אירטיים, אן דעה שאלו קטורים זה לזה, הם מעורבים ביברי התיכורה התורה על כורסא מתנודת - המהוה מושב מענין בסיפור על עברה הרחף גנעוים לאהבה חסרת מכאב וצרנה למות.

השגוען הנואל והכמיתה לאהבה

בניגוד לנובלה המקורמת שלה, ארץ גיורה" נגר נעת המחברת מחידוי ישר והושגנו ושופפת את התיכורה באמצעות מספרת כל ידועה, לעתים מתנהגת בה בהתנשאות אירובית ומנסה להציגה על כמיקה רטי, אלא כדו"ח על כמיתה לאהבה והיסגנות מאשליה אהבה ומדרכי הריפוי של מי שניסה שלוח יד בגופה, לא אחת נקרא שיטות זה כסכסכ, מדין ומכוחי מדי, רות אלמנוי מספרת יותר מאשר במחשה את יוקותיה השונות של אשה מנועה ואת הסבל היסי הנכשני הנגרם לה בשל מציאותה ובשל התקוממות כלפי אופן ריפוי הסבל באמצעים אלימים, היוצרים סבל נורא אחר, המס' פרת והטפה את אלישבע גרין כנעה בין שיטות מרובה לבין כמיתה שיענונית לביטול ההסותים התיקופותיות, נסינות ואתאבדות והחסימות שלת נחסים על ידה כסוכב ומסוכב אן לעתים הם נקראים מעורפלים ועמומים, כמאתיים ומנהגים כחד, לעתים חסר הקורא פרטים שיוציאו את ה' "גיבורה" ממסכת הקשרים הכפיייתת שכתפה עליה המחברת, כך, למשל, אין המחשה טקסט למער' של היתים בין אלישבע גרין לבין החרוזה הנצי דרם מ-חיות" ההתרחשות, חוסר זה מצצים את כידוזהה ותלשוחה, אן גם גורם לכך שהיא כ' שיריה שות מדי מוכרעת ומציאותית.

חת רבת יותר בחיאה תנו וקס, או כרים מתיארת את גרם גליקסון או האיש שהיהה בעל-החיה, אך גם אלו נשאים כאלים, מרוב נקט לבני הדמויות נכתו גם לבני העלילה האווירית, שבה יש חללים סובבים שאינם מומחשים אלא מדווחים בשכלותה. כך מסת' הוויזואלית של, התיכורה" במכר' שמעשי מצטיירים כתיקובלת אירובית שקופה, כך בהתיינות האוטוריית על עין-רגיש של ימי לדוהה וזכר חליות אחרות, וכן כמספרת התפתחותה גשית בעקבות הטיפול הרמואי האלים מי שיר' חיק לנת בדרישותיו עלול, למשל, לגלות כי ההתי' זרים הרבים מדי לעבר נקטעים במלאכותיות על- יד המספרת המעורבת מדי הערותיה כמובא גם במקומות שראוי היה להשאיר יותר לדמיונם של הקוראים, לעתים מתר' יצירת מתח סיפורי משגני הנוכח תן מספרות מרדת המציאה והישוף חלקו בהשפך וחו' מהלשון המפוגנת על, ספרותיות" ירהה, הספרותיות" בולטת לא רק בזכר הסקס' טים הספרותיים הרבים כלי ביהם למרכיבים אחרים בעולמה של ה-גיבורה, אלא גם כיימיים ומתארים המעוררים הנקיים והנסתים-אליים, בכל אופן נבד דיומים שיליים תפיסתיים ומדויקים ומצאיים גם דיומים כוללים ובימי, שירים ומפורשים ומדי (למשל: "צירוף כמו בימי, כמו מהא", ע' 22). לעתים הם נמסים כמאוסים עצור את הלך-הנפש במקום לגורו נכאח ממדרכים, בכל אופן, המיג' בשלם העיקרית נראית לי הוטרות של המספרת כשמה התיכורה ובחשונות החליות מדי על בעיות מוכרבות, כגון הטיפול הרמואי בחולים.

אם בכל זאת נרשעתי במיסמן ספרותי זה, ה' דבר נובע - בראש ובראשונה - מכן שנתפשת ממנו חזירה כלתי מצדעפת ומתקחה לישלם כואב ומכשי נבזקן מענין לחרוג מגיליים נקייסיטיים לבד, הדו"ח על החסימה" - כשהתיכורה" חסמה" הוא דומא לדימוי, מלחי"ב ולא להיטחן בהר - נוצע כמבנים כמסכים, במשפטים וגישים המעלים מייסוד המציאות ללא אשור, מידת הקרובה של המחברת מיקלה, אפילו מדי, על ההודות עם בדי' דוהה של אשה הנמצאה הרחק מהאירועים החבר' תיים הגדולים בארצנו, שיק מיועטם נרמזים כמי' טוגיפיות למצבה הנפשי של, התיכורה".

מסעה הלילי של אלישבע גרין על מחיהה וע' ליבורה יונתה לצפחה, תיסקוליה, בריחותיה אל הקריאה, נסינה לשמר על, שירוש"ת" שיש בו גם יסודות קומיים, מרוב לפרות חוסר המתק המסטיק ביה לבין המספרה, זאת איננה דמות ה-טימטית לעתים יחסיה עם זולהה השקפותיהם עליה מגיורים אחרים מקורם האוגונטריים אך האנושים באישיותה, מעבר לזה, צירופי המקרים, המאנאלים כביכול החרוזה לדחפים הת'הכתיים, בלתי-יוגוים לכאורה, מתודים את רגישותו, מבי' הינה אסתטי וקצת מעוררת ולעתים גם ימי' בתיאורים רבים וקצת התפתחות המצויות המ' בילה אל העיקר, אל החסימה הנפשית, בעקבות התאבדות ה-היסקול המעוררת, מחינה זאת יש התמות באופן שבו שחרת המחברת את שיצר, והיבורה" ובוקחה אליה.

זה אינו סיפור אירובי-ולגרי, האירועות מרומ' זה או מרחקה בחסכות ומעלה מתייירות של ה-גיבורה, אף מבינה זאת לפנינו ספר לוי' וסוליד' שודאי לא יעזב את המבנים כפורט' גרסה במסווה ספרותי, או של התאבדים במלודר' משיח תרועה בולגריזציה סמאניונית, השטונה ייצוגיות שקופה.

מדוד אינו יכול להשתתף כזה בלי אהבה, מדוד יש לגביים היכולת הצורך הזה בלי כל קשר עם האהבה ואולי גם אני כך, והרי אני אמרת' (ע' 29), קובלת על הפון הרמים עצמיים מעוררי' המלה הודוהת, אלישבע גרין המספרת, המפנינה, בה דמותה של המחברת, בלי כל קשר עם האהבה' המתקש לי, לגבוי" אותה ולבקשה כאומטיפיות מסוינת, שנתסן לקחת את סבלה במחית כובד ראשי, אלא שפן המחם יואשם, כחד מבני הפון הגברי המשועשע והמשגני שטובלות, אולי באותם גם לכך, אן, בכל אופן, ככברור שאר וזמן כאות' אלי, לפחות, לחרות שהתגשתי מהמיסמן הספרר' ותי הצנזר והאמין הזה.

כספראודיקטיים נראים לי הרסות על הברהה מרים וחמסת וזבדים בחיי המסוררה הספרנית (בעלה, המבקר תנו וקס, הרומא, גרם גליקסון בן דמורה שבו התאהבה, ואיש חסר השם שהכילה בספריה ובנינו ניסוחה להתאבד הרומא), המחברת מדווחת על דמעות אלו יותר משהיא מלמדת קווים יותר זיים בהם, לא רק בזיקה לגיבורה" התיאורים האירועיים עצמם שהמיים, התיסקוליים המיניים שלה שפרים לבדי.

אם ביקשת המחברת להמחיש יוקה בין דמויות חיוורות ומנוהגות באמצעים קארקטריטיים הגלי'